

»Nikaka uganka,« ga je prekinila tedaj stara zajka. »Bodi zago-
tovljen, da si baron, Luka! Kako in zakaj — boš že še zvedel. A zdaj
ne izprašuj več, temveč bodi vesel: Baron si!«

In Luka ni izpraševal, potopljen že do vratu v jezero veselja.
»Baron... baron... zdaj si baron!« mu je šumelo po glavi. Domislil
se je, kako mu je boter Remigij rekel nekoč v šali, ko ga je videl
dražiti šojko: »Ti Luka, ti baron, ki ima sto kron — kaj pa delaš tukaj?«
O, da bi bil boter Remigij takrat kaj slutil! »Zdaj sem pa v resnici
baron,« si je ponavljal Luka in pritiskal beli vabilni listek na svoje
srce. »Baron, da; saj stoji tukaj črno na belem. In na zajčjo pojedino
sem povabljen — o, ju-ju, juhuhuhul!«

Sredi ukanja je komaj slišal zajca rumenčka, ki ga je priganjal,
naj gre z njim iz sobe. Trikrat je zagnal svoj klobuček proti stropu,
še le potem je stopil za zajcem. (Konec.)

Moj nečak.

(Janezek Bidovec s šmarjetne gore.)

Majhen mož je moj nečak,
tri pedi visok od tal;
rad že z vsakim bi kramljaj,
nič se ne boji junak.

Kadar stopi on na prag,
petelinček kar zbeži,
jezno se puran drži:
robec rdeč ima nečak.

Pa kaj mar mu kurji roj,
rajši psička zasedla,
z njim prejezdi pol sveta
in junake kliče v boj.

Že vihti leseni meč
in na travnik zadrvi,
med ovcé se zapraši,
in iz rok mu pade meč.

Oven mu ga potepta,
kužek pa naprej beži,
moj nečak na fleh čepi,
v silnem strahu trepeti.

Oven pa je modrec star,
mirno zdaj pri njem stoji,
beketa na vse strani,
da ga sliši gospodar.

Gustav Strniša.

